

Publicerad 2016-04-10 21:19 av TjejenSomGråterTyst

Får se om det är något ni gillar, kanske kan komma en prequal och sequal i såfall. :p

Mörkrets betjänt

Jag stod där, böjd över personen som hade varit så mycket för mig, sen flera år tillbaka. Men nu, efter det här, så har jag en känsla av att det är över.

Aldrig kommer du titta på mig med dina smaragdgröna ögon och le med hela munnen. Nej, vi har nått ett slut i vår relation. Jag vet dock inte hur jag ska ta mig vidare, trots allt så har du stått vid min sida och nu står jag ensam. Jag kramar om mig själv, i ett försök att inte omslutas av mitt inre mörker. I ett lamt försök, sväljer jag ner gråten och hukar mig ner till din nivå. Du ligger där, i de mörka sängkläderna, omfamnad, med bara vänsterfoten som sticker ut i nedre delen av sänggaveln. Ditt mörka hår smälter nästan in i kudden, förutom den lilla del av luggen som har lagt sig över dina ögon sådär som jag gillar. Jag ler för mig själv, men rycker till när du vänder på dig och lägger dig över min sida.

Jag ställer mig upp igen, gömmer mig i skuggorna av våra möbler, med bara ett litet sken från månen som lyser in genom fönstret. Jag kan inte vara kvar, jag vet det nu. För så länge, har du tämjat mina monster under sängen. För så lång tid, har du hållit mina spöken i schack när jag ej har kunnat behålla kontrollen. Men det är över nu, jag känner hur hela mitt jag uppslukas av allt ont och mörkt. Jag greppar mitt huvud med båda händerna och ger ut ett ljudlöst skrik. Jag vill inte det här, jag vill inte att rösterna ska få ta över din. Jag vill inte att vi ska vara något som tillhör mitt förflutna, jag vill ha dig kvar i min nutid, men hur?

Jag har gjort det igen, tagit en annans liv för att få behålla mitt eget, men livet jag tog hade ett mörker i sig som jag inte hade förutsett och nu slukas jag upp från insidan, långsamt... smärtsamt. Jag borde ha anat, men jag hade blivit blind, oförberedd eller var det bara din inverkan på mig som hade hindrat mig från och se vad det förlorade livet egentligen hade varit.

Innan jag hade träffat dig, så brydde jag mig inte om vad för liv jag behövde ta för att rädda mitt eget skinn. Innan oss, hade jag tagit det liv som behagade min livstil. Alltid på vift, alltid på flykt från de som vill mig illa, men aldrig brytt mig om andras liv.

Men dem har hittat mig nu och jag är rädd för att ditt liv ska vara i fara på grund av mig. Jag vill inte att dem ska få tag på dig och därför måste jag försvinna från din sida.

Nästan alla våra bästa minnen är sparade i din sportväska, som står fullpackad vid fönstret. Om jag ändå kunde låta dig få behålla något, bara för att få finnas den person av mig som du älskat, den del av mig som du alltid lyckades locka fram trots allt mörker jag bär på. Med dig var jag aldrig en av mörkrets betjänter, med dig var jag bara jag och inget eller ingen annan.

Jag drar över min mantel, tar upp luvan så bara en mörk siluett syns under och närmar mig min sida av sängen. Du kramar min kudde, jag undrar om du drömmer om oss och för en stund står jag bara och tittar på dig. Efter ett tag böjer jag mig ner och pussar dig på pannan, du grimaserar och borstar bort luggen från ögonen. Du ger ett litet leende och jag blir lite varm inombords.

Plötsligt hör jag en smäll utanför fönstret. Dem är här.

Jag greppar tag i sportbagen, öppnar fönstret på motsatta sida och slänger mig handlöst ut, gör en bakåtvolt och landar knöböjd på trottoaren.

"Farväl, min älskade. Vi kanske möts i ett annat liv." Mumlar jag tyst och försvinner bort längs de vagt

upptända vägarna, in i mitt välkända mörker.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren TjejenSomGråterTyst med Poeter.se id #20097 innehar upphovsrätten